

LET 305

A movie poster for 'Let 305'. The central image shows a woman from behind, her silhouette dark against a bright, hazy, and chaotic background. She is wearing a dark long-sleeved top and pants. The background is a desolate, post-apocalyptic landscape with a crashed airplane on the right, its fuselage and wings partially visible. The ground is covered in dust and debris. The overall color palette is dominated by greys, browns, and a bright, hazy yellow-orange light source in the distance, creating a sense of mystery and danger.

A. G. RIDDLE

MAJÍ MOC OVLÁDNOUT BUDOUCNOST. ZACHRÁNIT SVĚT... NEBO HO ZNIČIT.

Let 305

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz-knihy.cz
www.albatrosmedia.cz

A. G. Riddle
Let 305 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

A. G. RIDDLE

LET 305

Tento román je smyšlený. Jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorovy představivosti nebo jsou využívány v rámci fikce a není možné je považovat za reálné. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, lokalitami, organizacemi nebo osobami – živými či mrtvými – je zcela náhodná.

Věnováno těm, kteří jsou dost tvrdohlaví na to, aby snili.

Copyright © 2014 A. G. Riddle
Translation © Tomáš Bíla, 2016
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2016
ISBN 978-80-7505-261-2

ČÁST PRVNÍ – PŘEŽIVŠÍ

Kapitola první

Harper

Za hodinu tohle letadlo přistane a já budu muset učinit Rozhodnutí – zvednout telefon a udělat něco, čeho možná budu litovat po celý zbytek svého života. Podle toho, jak to dopadne, mohou následovat chaos a chudoba. Anebo taky čiré blaho. Šance tak padesát na padesát, řekla bych. Vůbec se toho nebojím. Většinu času dokonce na Rozhodnutí ani nemyslím.

Jak to v zimě mívám ve zvyku, moc nevycházím ven. A nevydělávám moc peněz. Létám ekonomickou třídou a v devíti případech z deseti sedím vmáčknutá mezi člověka, který kýchně, když to nejméně čekám, a ženatého chlapa, který se dřív nebo později zeptá: „Jak je to možné, že taková krasavice jako vy je pořád k máni?“ Podezírám aerolinky, že mají ve svém systému nějaké zaškrtávací políčko jako „nemá sklony si stěžovat, vhodná k umístění do uličky hrůzy“.

Ale tentokrát je to jinak.

Asi před šesti hodinami jsem vstoupila do kouzelného světa, který jen na pomíjivou dobu vzniká dvanáct kilometrů nad povrchem

zemským: do první třídy mezinárodního letu. Je to země zaslíbená, jež vzniká a zase zaniká jako alternativní vesmír a má své vlastní zvláštní zvyklosti a rituály. Všechno jsem si vychutnávala s vědomím, že to nejspíš bude má první i poslední příležitost. Letenka musela stát asi tolik co dvouměsíční nájem za můj mikroskopický byt v Londýně. Radši bych si nechala ty peníze, ale dostala jsem letenku jako dárek nebo přesněji řečeno jako úplatek od miliardáře, který mi během naší schůzky v New Yorku předložil Rozhodnutí.

Ale na to teď *vůbec* nemyslím. Momentálně se nacházím v zóně nevhodné k vyřešení dilematu.

Let z New Yorku do Londýna trvá necelých sedm hodin. Každou čtvrt hodinu přepínám obrazovku, abych se podívala, jak jsme daleko, a byla bych nejradši, kdybychom prostě letěli pořád dál, dokud motorům nedojde palivo. Co kdybych letušce podstrčila lístek s výhrůžným: „Klesněte pod 10 kilometrů, a BUM!“

„Hele, koho tady člověk musí zabít, aby mu dolili? A co je sakra s internetem?“

Trable v ráji. Podle mého odhadu jsou v první třídě (počet pasažérů: 10) jen dva nespokojenci. Bohužel sedí vedle sebe, čímž vytvářejí ohnisko vzdoru, kterému jsem začala přezdívat „Ulička chytráckých poznámek“. Její přibližně pětatřicetileté osazenstvo se už při odletu pustilo do soutěže v pití a sarkasmu. Jednoho z nich znám – toho, co se právě dožaduje další sklenky – a vím, co ho žere, protože v tom sama hraju určitou roli. Jmenuje se Grayson Shaw a já udělala všechno pro to, abych se mu vyhnula.

„Hej, mluvím s vámi!“ vykřikne Grayson.

Štíhlá, tmavovlasá letuška, která se podle visačky na uniformě jmenuje Jillian, vystrčí hlavu do uličky a nasadí unavený úsměv.

„Pane, kapitán rozsvítil výstrahu, aby se cestující připoutali, a roznášení pití je v tuhle chvíli...“

„Prokristapána, tak mi sem hodte dvě lahvičky. Vždyť to sem máte ani ne tři metry.“

„Nevšímejte si ho, Jillian,“ ozve se ten druhý chytrák. „Dvěma lahvičkami ten svůj problém nevyřeší.“

„Díky, náhodný spolucestující ze 2A. Opravdová rada do života.“

Grayson se zvedne zrovna ve chvíli, kdy letadlem zahoupá další turbulence. Cítím, jak ze zadu táhá za hlavovou opěrku mého sedadla, když si razí cestu kupředu. Kolem tváří mu padají dlouhé plavé vlasy, takže mě snad ani nevidí a to je jediné dobře. Zastaví se těsně vedle mě, na úrovni první řady sedadel, a zadívá se do uličky před námi.

„Tak vidíte, není to tak těžké. Jako servírka v letadle byste na to mohla být zvyklá. A teď mi doneste to pití.“

Jillian už se ani nesnaží předstírat úsměv. Po něčem sáhne, ale v tu chvíli zadrnčí telefon a ona místo toho zvedne sluchátko.

Grayson si konečky prstů protře spánky a otočí se na stranu. Naše pohledy se najednou setkají. „Ježiši, tenhle let je čím dál horší.“

Už se chystá, že se pustí do mě, ale najednou je tady i ten druhý chytrák a stojí nepříjemně blízko vedle Graysona. Je celkem pohledný, má krátké tmavé vlasy, protáhlou tvář a jiskrný pohled.

Grayson na něj vteřinu jen zírá, pak zpupně zakloní hlavu. „Můžu vám nějak pomoci?“

„Vlastně jsem přišel pomoci vám.“

Obvykle mě takovéhle macho chování spíš odpuzuje, ale musím přiznat, že a zrovna teď je pro mě ten ze 2A učiněný hrdina. Připadá mi záhadný, ale zároveň je mi něčím tak trochu povědomý.

Grayson už se nadechuje, aby na to něco řekl, ale nedostane se k tomu. Ta rána je ohlušující. Letadlo se propadne, vyrovná, párkrát poskočí a roztřeše se jako oblázek ležící na zemi během zemětřesení. Čas jako by se natahoval do délky. Oba muži se mi válejí u nohou a možná se perou; letadlo se otřásá tak silně, že to nedokážu posoudit.

Vypukne chaos. Letušky se rozběhnou oběma uličkami, přidržují se opěrek u sedadel, odklízejí věci z cesty a křičí na lidi, aby se vrátili na svá místa a připoutali se. Z reproduktoru zní něčí hlas, ale nedokážu rozlišit slova.

Zpod úložných prostorů nad hlavami cestujících vypadnou kyslíkové masky – okrouhlé, žluté, plastové misky s rovným dnem. Poskakují před každým z nás na konci průhledných plastových hadiček, jako by nás provokovaly, ať si je zkusíme chytit.

Grayson je pryč. Nevím, kam zmizel, a je mi to jedno. Ten druhý se zvedne na nohy a zapře se o přepážku. Přimhouřenýma očima se rozhlédne po celém letadle a jeho pohled těká doleva a doprava, jako by něco počítal.

Nakonec se sveze na sedadlo vedle mě a pevně si přitáhne pás.

„Ahoj.“

„Ahoj,“ odpovím, ale těžko říct, jestli mi přes ten kravál rozumí.

„Slyšíte mě?“

Z nějakého zvláštního důvodu je jeho hlas křičtálově jasný. Podle přízvuku je to Američan a na to, co se kolem děje, je překvapivě klidný. Jako bychom byli lapeni uvnitř nějaké bubliny, jenom my dva, a v klidu si povídali, zatímco svět kolem nás se rozpadá na kousky.

„Ano,“ řeknu a konečně slyším svůj vlastní hlas, ale jako by zněl z veliké dálky.

„Připoutejte se a dejte si hlavu mezi kolena. Ruce si přiložte na temeno hlavy, ale nezvedejte ji, ať se bude dít cokoli.“

„Proč?“

„Myslím, že se zřítíme.“

Kapitola druhá

Nick

Jsem naživu, ale už mi bylo líp.

Každíčká píď těla mě bolí. Lehký bzukot alkoholu nahradila pulzující migréna. Ale nejhorší bolest cítím v oblasti pánve. Těsně před nárazem jsem si bezpečnostní pás stáhl co nejniž v naději, že se tím vyhnu poranění vnitřních orgánů. Zafungovalo to, ale nebylo to úplně zadarmo. Začnu si pás rozepínat, ale pak se zarazím.

Je až příliš velké ticho.

Světla zhasla a vnitřek kabiny ozařuje jen slabé měsíční světlo, které sem proniká malými okénky. Za sebou zaslechnu pár sténajících hlasů. Když tahle 777 vzlétala z letiště JFK, bylo v ní na dvě stě padesát lidí. Kdyby jich aspoň zlomek přežil, rozléhaly by se teď kabinou tucty hlasů, většina z nich by asi křičela. Relativní ticho je špatné znamení.

Zdá se mi, že hlavu mám v pořádku, ruce mě nebolí a myslím, že můžu chodit. Cítím se docela dobře, ale soudě podle toho, jak tvrdé přistání jsme právě zažili, spousta dalších cestujících asi takové štěstí neměla. Měl bych jim pomoci. Poprvé za... no, možná úplně poprvé v životě si připadám normální, mám nějaký záměr a cosi mě žene kupředu. Cítím, že jsem naživu.

Ta ženská vedle mě se zatím ani nepohnula. Je předkloněná, hlavu vmáčknutou mezi kolena a ruce sepnuté za ní, přesně jak jsem jí poradil.

„Hej,“ zaskřehotám na ni.

Nehýbá se.

Natáhnu ruku a světlé vlasy jí odhrnu na stranu. Nepatrně pootočí hlavu, upře na mě pohled krví podlitého oka a pak se pomalu začne zvedat, dokud její štíhlou tvář nevidím celou. Druhé oko má úplně stejně zarudlé. Od spánku až k čelisti se jí dělá velká modřina.

„Jste v pořádku?“

Přikývne a polkne. „Myslím, že jo.“

Co teď? Zkontrolovat, jestli nemá otřes mozku? „Jak se jmenujete?“

„Harper. Harper Laneová.“

„A kdy jste se narodila, Harper?“

„Jedenáctého prosince.“ Zlehka se usměje a ročník si nechá pro sebe.

Jo, je v pořádku. Vypadá na něco kolem třicítky a je to Britka; to jsem si prve nevšiml. Nejspíš na cestě domů do Londýna.

„Zůstaňte tady. Hned se vrátím.“

A teď zkouška ohněm. Odepnu si pás a postavím se, ale okamžitě se rozplácnu o stěnu před sebou a ošklivě si narazím rameno. Letadlo je nakloněné pod úhlem asi třiceti stupňů. Opřu se o přepážku a čekám, dokud bolest neodezní.

Když natočím hlavu stranou, poprvé se můžu podívat na uličku za námi... a strnu hrůzou.

Většina letadla je fuč. Skoro celé. Zůstala jenom první a business třída; za ní už je jen díra s roztřepenými okraji, ve které se rýsují větve stromů. Většina cestujících seděla v turistickém oddíle, po kte-

rém už tam není ani stopy – jen tichý les. Zbytek letadla by klidně mohl být stovky kilometrů odtud. Anebo se rozletěl na tisíc kousků. Docela mě překvapuje, že se totéž nestalo i nám.

Na druhé straně přepážky slyším rytmické bušení. Trochu zavravorám a po hmatu si najdu cestu do chodbičky. Tam spatřím Jillian, naši letušku, jak buší rukou na dveře kokpitu.

„Neožývají se,“ prohlásí, když mě uvidí.

Než na to stačím cokoli říct, vezme sluchátko, na vteřinu se zaposlouchá a pak vzdychne: „Hluché.“

Myslím, že je pořád ještě v šoku. Co je v tuhle chvíli nejdůležitější? Ohlédnu se na zkroucené trosky, na kterých občas zajiskří zpřetrhané kabely. „Jillian, nemůže tady vypuknout požár?“

„Požár?“

„Ano. Jsou v téhle části trupu nějaké nádrže s palivem?“ Zní to jako rozumná otázka, ale kdo ví?

Jillian se zadívá kamsi za mě, úplně zmatená. „K požáru by dojít nemělo. Kapitán vypustil palivo. Aspoň myslím...“

Nějaký muž ve středním věku zvedne hlavu nad sedadlo. „Požár?“

Lidé kolem něj si to slovo začnou tiše opakovat.

„Kde to jsme?“ Zdá se, že to je další logická otázka v pořadí.

Zatímco Jillian jen zírá před sebe, Harper řekne: „Už jsme byli nad Anglií.“ Když se na ni zadívám, pohlédne mi do očí a dodá: „Dívala jsem se na monitor, jak jsme daleko.“

Tohle je první dobrá zpráva, ale není moc času se jí zabývat. Slovo „požár“ právě dorazilo k prvnímu vyděšenému člověku.

„Hoří! Musíme ven!“ vykřikne kdosi a po celém letadle se cestující začnou drápat ze svých sedadel. V úzké uličce se dav dvaceti

panikařících lidí speče v jednolitou masu. Několik z nich se rozběhne k rozeklanému otvoru v trupu, ale zase se vracejí, protože se bojí skočit dolů. „Nemůžeme ven!“ zní teď na střídačku s původním: „Hoří!“ A začnou se dít hrozné věci. Jedna bělovlasá paní z první třídy zavravorá a uprostřed chodbičky upadne na zem. Lidé se přes ni převalí ve snaze dostat se dopředu, kde oněměle stojíme já a Jillian. Její výkřiky dav ani trochu nezpomalí.

Derou se dál, přímo na nás.

Kapitola třetí

Nick

Valící se dav donutí Jillian, aby se konečně probrala. Rozpřáhne ruce, ale hlas ji zradí. Ani já ji přes lomoz v kabině skoro neslyším. Jak tam tak stojí, bezradná, tváří v tvář davu, rozhodnu se zakročit.

Postavím se do uličky před ní a zastoupím jim cestu. Pak, hlasitěji než bych sám čekal, křiknu: „Stůjte, lidi! Přestaňte se tlačit, ubližujete té paní. Poslouchejte! Žádný... požár... tu... nehrozí.“ Vyslovuju každé následující slovo o něco pomaleji a klidněji než to předchozí, a tím nutím i ostatní, aby se uklidnili. „Jasně? Žádný požár. Žádné nebezpečí. Uklidněte se.“

Zástup se až na posledních pár strkanců uklidní. Všichni se dívají na mě.

„Kde to jsme?“ dožaduje se odpovědi jedna žena.

„V Anglii.“

Další slovo, jehož ozvěna se mezi lidmi šíří šeptem, jako by to bylo nějaké tajemství.

Jillian se protáhne kolem mě a opře se rukou o jedno ze sedadel.

Najednou se na mě sesypou otázky přeživších, jako bych byl tiskový mluvčí Bílého domu.

„Pomoc je na cestě,“ říkám a ani nevím, kde se to ve mně bere. „V tuhle chvíli je nejdůležitější, abychom zachovali klid. Pokud začnete panikařit, někomu se něco stane, a když budete mít na svědomí ublížení na zdraví, skončíte nakonec u *soudu*.“ Odmlčím se a potom pro jistotu dodám: „Navíc se o chování přeživších určitě budou živě zajímat i média.“ Hrozba veřejného znemožnění – to na většinu lidí platí nejvíc. Rozruch utichne a nahradí jej kradmé pohledy úkosem, jako by každý odhadoval své sousedy: Napráskají mě, jak jsem se snažil dostat se ven jako první?

„Kdo má bolesti, zůstane na svém místě. Pokud byste měli vnitřní zranění, hýbat se je to nejhorší, co můžete udělat. Zanedlouho sem dorazí záchranáři, kteří vás vyšetří a rozhodnou, kdy a jak vás odtud dostanou.“ Zní to docela nadějně.

„Kde je kapitán?“ zeptá se jeden otylý padesátník.

Naštěstí (anebo naneštěstí) mi lhaní jde čím dál líp. „Ten právě teď koordinuje postup záchranných prací.“

Jillian se na mě nejistě zadívá. Zdá se, že sama chvíli váhá, jestli to je dobrá zpráva, nebo bohapustá lež. Asi mi zrovna teď moc nepomůže.

„Co jste zač?“ zeptá se další hlas z davu.

„Je to jen cestující, stejně jako my ostatní.“ Takže bohužel přežil i ten ožrala ze sedadla 2D. Zírá na mě skelným pohledem. „Nemusíte toho šaška poslouchat.“

Pokřčím rameny. „Jistěže jsem cestující – co jiného bych měl být? Tak teď poslouchejte. Kdo může chodit, toho teď postupně

a v klidu vyvedeme z letadla. Všichni se posaďte na nejbližší volné místo a počkejte, až budete vyvoláni. Tahle mladá dáma,“ kývnu na Jillian, „teď otevře nouzový východ a až přijdete na řadu, budete se řídit jejími instrukcemi. Jestli je mezi námi lékař, ať se okamžitě přihlásí!“

Jillian otevře levý nouzový východ a já slyším, jak se dole pod námi nafukuje evakuační skluzavka. Postavím se vedle ní a vykokuju ze dveří. Skluzavka se sice kroutí mezi stromy, ale na to, aby se lidé dostali na zem, kterou teď máme nějaké tři metry pod nohama, to bude stačit. Čumák letadla je kousek nad zemí; všechno, co zbylo z trupu, visí mezi stromy, ale zdá se, že drží pevně.

„Co teď?“ zeptá se Jillian polohlasně.

„Začněte nejdřív vyvádět lidi ze zadních řad.“ Přijde mi to jako nejbezpečnější, bojím se, aby se letadlo nezačalo hýbat.

O pět minut později už lidé ve spořádané frontě čekají na skluzavku a my máme jasnější představu. Zdá se, že v první třídě přežili úplně všichni, ale v business je jich docela dost – možná celá půlka z dvaceti –, co se nehýbají.

Jedna žena s tmavými vlasy po ramena, přibližně kolem čtyřicítky, se zastaví vedle mě. „Ptal jste se na doktora?“ Hovoří se slabým přízvukem – německým, řekl bych.

„Ano.“

„Já... vystudovala jsem medicínu, ale nejsem praktikující lékař.“

„Tak dnes asi budete.“

„Dobře,“ souhlasí váhavě.

„Tady Jillian vám dá lékárníčku. Chci, abyste prohlédla zbývajících pasažéry a rozhodla o pořadí, v jakém budou ošetřeni. Nejdřív ti v akutním ohrožení života, pak děti, ženy a nakonec muži.“

Doktorka se beze slova vydá s Jillian pro zdravotnické potřeby. Já zůstanu u nouzového východu a dohlížím na to, aby si lidé při nástupu na skluzavku nechávali dost velké rozestupy a nenaráželi do sebe navzájem. Nakonec vysílám na cestu dolů poslední cestující – tu bělovasou paní, kterou prve málem ušlapali. Sklouzne na zem a starší pán, možná její manžel, ji dole chytne a pomáhá jí na nohy. Zlehka na mě kývne a já mu to oplatím.

Z uličky mezi první a business třídou slyším cinkot skla a vztekly hlas: 2D se tam s někým hádá.

Vrátím se do uličky a spatřím Harper, jak stojí proti 2D a tváří se našťavaně. Na nakloněný stoleček před sebou si vyskládal tučet malých lahviček. Půlka z nich je prázdná, teď otevírá lahvičku ginu Tanqueray.

Rád bych věděl, co jí řekl nebo udělal, ale momentálně jsou tady naléhavější věci – například všichni ostatní cestující, z nichž mnozí budou potřebovat pomoc a pravděpodobně i lékařské ošetření.

„Už přestaň pít,“ šteknu na něj. „Možná to budeme potřebovat pro lékařské účely.“ Dezinfekce a anestetika z lékárníčky by nám mohly dojít dřív, než k nám dorazí pomoc, a pak by byl alkohol lepší než nic.

„Svatá pravda. Já ho k lékařským účelům používám právě teď.“

„Myslím to vážně. Nech to tu a ven z letadla.“

Teatrálně zvedne sluchátko na drátě u svého sedadla. „A nyní, dámy a pánové, všichni zatleskáme kapitánovi za hladké přistání a za to, že se chová jako gestapák.“ Pak sehraje bouřlivý potlesk, kopne do sebe lahvičku, kterou má před sebou, a otre si ústa. „Něco ti povím,“ řekne nakonec a je slyšet, že se mu už trochu plete jazyk. „Pojďme se dohodnout. Všechny ty lahvičky ti nechám, hned jak s nimi budu hotový.“

Přistoupím k němu. Harper se postaví mezi nás. Pak mě zastaví čísi ruka, která mi pevně dopadne na rameno.

Je to ta doktorka.

„Jsem hotová,“ řekne. „Tohle byste měl vidět.“

Něco v tónu jejího hlasu mnou maličko otřeše. Ještě jednou se na 2D přísně zadívám a pak se otočím a jdu za doktorkou; Harper mě následuje.

Zastavíme se u sedadla, na němž sedí čtyřicetiletý černoch v obleku. Opírá se o stěnu, je zcela nehybný a v obličeji má zaschlou krev.

„Tenhle muž zemřel následkem tupé rány do hlavy,“ řekne doktorka tiše. „Utloukl se o opěradlo sedadla před sebou a stěnu vedle. Byl pevně připoutaný, ale sedadla v business třídě nemají takové rozestupy jako ty v první. Náraz při dopadu byl smrtící pro slabší a vyšší cestující, pro každého, kdo hlavou narazil do sedadla před sebou. Tohle je jeden ze tří mrtvých.“ Pak ukáže na zbytek business třídy, kde na svých místech zůstalo sedm lidí. „Máme tu čtyři, kteří žijí, ale jsou v bezvědomí. Moc šancí jim nedávám. S jedním jsem raději vůbec nehýbala. Tři jsou hodně potlučení, ale mohli by to zvládnout, jestli je dostaneme včas do nemocnice.“

„Dobře. Díky, doktorko.“

„Sabrina.“

„Nick Stone.“ Potřeseme si rukou a Jillian a Harper se také představí.

„Tohle jsem vám chtěla ukázat,“ řekne Sabrina, „protože je pravděpodobné, že jsme všichni utrpěli nějaké to poranění hlavy. Teď je nejdůležitější, aby si všichni udrželi tlak v normálním rozmezí.“

Kdokoli z nás mohl utrpět asymptomatické trauma, které může vést k mrtvici nebo krvácení do mozku, pokud se budeme přepínat nebo nadbytečně rozrušovat.“

„To je dobré vědět.“ Ve skutečnosti ale nemám ani ponětí, jak s touhle novou informací naložit. Vlastně tak nějak všeobecně nemám tušení, co dělat. Ale ty tři ženy se na mě dívají, jako by ode mě čekaly, že mám nějaký plán.

Moje první myšlenka patří turistické třídě letadla. Jestli to tady v business třídě dopadlo takhle bídne, nechci si ani představovat, co se stalo tam, kde jsou řady sedadel ještě těsněji za sebou a kde náraz, při němž se zadní část letadla odlomila, musel mít daleko tragičtější následky. Jestli někdo z cestujících v zadní polovině letadla přežil, bude potřebovat okamžitou pomoc.

„Musíme najít zbytek lidí.“

Prázdné pohledy.

Soustředím se na Jillian. „Je nějaká možnost, jak bychom s těmi lidmi zezadu mohli navázat kontakt?“

Zavrtí hlavou a zatváří se zmateně. „Telefon je hluchý.“

Telefon. „A co mobily? Znáte letušky ze zadní části? Nemáte na některou z nich číslo?“

„To ano.“ Jillian vytáhne svůj mobil a zapne ho. „Nemám signál.“

Já na tom nejsem líp. „Není to tím, že máme amerického operátora?“

„Já jsem z Heidelbergu,“ řekne Sabrina. „Možná že... ne, taky tu nemám signál.“

„Já jsem u EE,“ zkusí to Harper, ale ani ona nepořídí.

„Tak jo,“ řeknu. „Půjdu je hledat.“

„Já půjdu s vámi,“ přidá se Harper.

Jillian se taky nabízí, ale dohodneme se, že by měla zůstat s raněnými, dokud nedorazí pomoc. Zatímco Harper vyrazí shánět zá soby, já si všimnu Asiata kolem třicítky, který pořád sedí v business třídě a sklání se nad maličkým počítačem, jehož displej v šeru kabiny jasně září.

„Hej!“

Vzhledne od počítače, krátce se na mě zadívá a pak píše dál.

„Musíte taky ven z letadla.“

„Proč?“ Ani se neobtěžuje znovu zvednout oči.

Skloním se, abych mu viděl do tváře, a ztiším hlas. „Venku je to bezpečnější. Prozatím se to tady nehýbe, ale trup letadla visí na stromech, které můžou kdykoli povolit. Mohli bychom se překulit nebo propadnout.“ Ukážu na rozervaný trup za jeho zády, kde ještě pořád probleskují elektrické jiskry. „A taky by tady mohl vypuknout požár. To zatím nevíme jistě.“

„Žádný požár nevypukne,“ řekne a píše dál, oči mu rychle těkají ze strany na stranu. „Tohle musím dodělat.“

Jsem v pokušení se ho zeptat, co je podle něj důležitější než přežít havárii letadla, ale teď už je vedle mě Harper a podává mi lahev vody. Hádám, že bude lepší starat se o ty, kteří o moji pomoc stojí.

„Pamatujte,“ opakuje Sabrina, „každá nadměrná námaha by vám mohla být osudná. Možná necítíte bolest, ale to neznamená, že nejste zranění.“

„Jasně.“

Když odcházíme, Sabrina se vydá za tím mladým Asiatem a začne s ním tiše rozmlouvat. Než dojdeme k východu, už na sebe prakticky křičí. Tohle není vztah lékaře s pacientem. Ti dva se znají. Něco mi na celé té scéně nesedí, ale teď nemám čas to zkoumat.

Dole pod skluzavkou posedávají na zemi tři lidé, opírají se o stromy a sténají nebo se drží za hlavu. Ale já přece viděl z letadla vyskakovat na dva tucty pasažérů. Kde jsou ostatní? Zadíívám se do lesa.

Pomalou ve tmě rozeznávám mihotavá světélka pohybující se mezi stromy – pryč od trosk letadla. Lidé se rozptylují po temném lese, někteří z nich dokonce běží. Ta světla budou nejspíš mobilní aplikace, které z telefonu udělají baterku.

„Kam utíkají?“ zeptám se jen tak do pléna.

„Copak to neslyšíte?“ ozve se jedna z těch, kteří sedí na zemi hned vedle skluzavky, hlavu vmáčknutou mezi kolena.

Zůstanu klidně stát a zaposlouchám se. A pak to uslyším.

Vzdálené výkřiky.

Hlasy lidí volajících o pomoc.

Kapitola čtvrtá

Harper

V hustém anglickém lese je tma, kterou proniká jen pár měsíčních paprsků a záře mobilů kdesi před námi. Kužely ostrých bílých světel těkají sem a tam v rukou běžců a jejich pohyb je přibližně synchronizován s praskáním suchých větviček.

Nohy mám v jednom ohni a kdykoli došlápnu na zem, z břicha a pánve mi do celého těla vyšlehne bolest. Hlavou se mi občas mihnou slova *mrtvice a krvácení do mozku* a také doktorčino varování, že *nadměrná námaha by se nám mohla stát osudnou*.

Musím se zastavit. Víím, že Nicka jen zdržuju. Beze slova zůstanu stát, opřu se dlaněmi o kolena a snažím se popadnout dech.

Nick se zastaví vedle mě, nohy mu uklouznou po mechu. „Jste v pořádku?“

„Jo,“ hlesnu mezi dvěma hlubokými nádechy. „Jenom už nemůžu. Běžte napřed, doženu vás.“

„Doktorka říkala...“

„Já vím. Jsem v pohodě.“

„Netočí se vám hlava?“

„Ne, jsem v pořádku.“ Zvednu hlavu a zadívám se na něj. „Jestli tohle přežiju, tak přísahám, že si pořídím permanentku do fitka. A budu chodit denně. A dokud neuběhnu pět kiláků v kuse, nebudu pít.“

„I to je možnost. Já spíš myslel na to, že jestli tohle přežijeme, tak si při první příležitosti dám pořádného panáka.“

„To je vlastně pravda. Dobře, tak si dáme panáka a hned potom si půjdu zařídit tu permanentku.“

Nick se zadívá na proud světlušek, které se v dálce začínají sbíhat k jednomu místu, k něčemu, co odtud ještě není možné spatřit. Je vidět, jak je soustředěně pozoruje. Zajímalo by mě, čím se asi živí. Je to něco podobného tomu, co dělá teď? Krizový management? Je v tom dobrý, rozhodně nemá problém říkat lidem, co mají dělat. To já bych neuměla. Ale nejvíc mě zarazí, proč mi to vůbec tak vrtá hlavou, zvlášť teď, uprostřed toho všeho.

„Už můžu,“ řeknu a znovu poklusem vyrazíme vpřed, byť trochu pomaleji než předtím. O pár minut později se z lesa dostaneme na otevřené prostranství.

Nic by mě nedokázalo připravit na to, co tam spatřím.

Asi dvacet lidí postává vedle sebe na okraji lesa, na břehu jezera, které mi na první pohled připadá zvláštní. Jeho břeh je až nepřirozeně rovný a tvarovaný příliš pravidelně, jako by bylo vy-

tvořené lidskou rukou. Co mě ale děsí, to je věc, která vyčnívá z hladiny jezera asi patnáct metrů od břehu a vypadá jako roze-
klaná tlama obrovské ryby – otvor do odlomené zadní části trupu
letadla, jež se roztrhlo zhruba v místech, kde začínají křídla.
Přímo v okrouhlém otvoru vidíme řadu sedadel, ale všechna jsou
prázdna.

Ocas letadla musí ležet na dně jezera. Co asi podpírá trup, že
rozlomený konec trčí nad vodou? Podvozek? Motory? Ať už je to
cokoli, začíná to povolovat. Spodní okraj roztrhaného trupu je něja-
kých šest metrů nad vodou, ale každou vteřinou klesá o něco níž.

Na listopad je pěkná zima. Můj vlastní dech vytváří v nočním
vzduchu bílé obláčky. Ta voda musí být ledová.

Pohyb uvnitř trosk letadla. Holohlavý muž vyběhne uličkou,
ale nad propastí se zastaví. Chytí se sedadla a vykloní se ven, tvář
bledou strachem, jako by sbíral odvalu vyskočit. Nakonec za něj
to rozhodnutí udělá někdo jiný: Statný mladší muž do něj zeza-
du vrazí a oba přepadnou do hlubiny, přičemž tomu druhému se
noha na okamžik zachytí o kousek zprohýbaného kovu. V letu se
otočí a dopadne na hladinu v nepříhodném úhlu, ale toho starší-
ho muže těsně mine. Jejich skok mě donutí zaměřit svou pozor-
nost na vodu a až teprve teď si uvědomím, že už se tam plácají
dva jiní lidé, kteří se snaží dostat na břeh. Další přeživší sedí na
břehu, třesou se zimou a jsou promočení až na kost. Přistoupím
k nim blíž a snažím se z jejich hysterických promluv pochopit, co
se vlastně stalo.

Narazili jsme na hladinu pozadu...

*Ta síla... byla tak obrovská, že jsem se bála, že mě to protlačí se-
dačkou...*

Přelezl jsem přes tři lidi. Všichni tři byli mrtví, aspoň myslím. Nevím to jistě. Ale nehýbali se. Tak co jsem měl dělat?

Zajímalo by mě, jak studená ta voda asi je a jak dlouho potrvá, než v ní lidé začnou umírat na podchlazení.

V rozeklaném otvoru se objeví muž v námořnickém obleku. Přikrčí se u okraje a chystá se skočit dolů, když tu se nad hladinou jezera začne rozléhat Nickův mocný hlas.

„Stát! Jestli skočíte, budete mít všechny ostatní v tom letadle na svědomí.“

Je to dost dramatické prohlášení, ale pozornost toho chlapa si tím získal – a stejně tak i mou a všech ostatních lidí stojících na břehu.

Nick přistoupí až k okraji jezera. „Poslouchejte,“ zavolá na toho muže, „my vám pomůžeme, ale musíte k tomu otvoru dostat všechny ostatní, co přežili.“

Muž v letadle – hádala bych mu kolem padesátky, má trochu pupek – tam chvíli jenom stojí a tváří se nechápavě. „Cože?“

„Soustředte se. To letadlo se potápí. Když voda nateče do nákladového prostoru, rychle s sebou stáhne i zbytek trupu. Vy a všichni ostatní, co jsou při vědomí, teď musíte spolupracovat. Proberte všechny, které najdete v bezvědomí, pomozte těm, co se sami nemůžou hýbat, a všechny je dostaňte k tomuhle otvoru. O zbytek už se postaráme my. Rozumíte?“

Muž pomalu přikývne, ale je na něm vidět, že je v šoku. Nedokáže to celé strávit. Zdá se, že Nick si to taky uvědomuje. Proto pokračuje o něco klidnějším a tišším tónem hlasu.

„Jak se jmenujete?“

„Bill Murphy.“

„Dobře, Bille. Teď musíte všechny, kteří ten pád přežili, dostat k tomu otvoru. A pak počkáte. Všechny k otvoru a čekat. Rozumíte?“ Nick se odmlčí; čeká, až ten člověk všechno vstřebá. „Bille, vidíte uvnitř ještě někoho při vědomí?“

„Myslím, že... jo.“

„Kolik lidí?“

„To nevím. Pět. Deset. Já nevím. Je tady tma.“

„To je v pořádku. Jděte k nim a promluvte si s nimi. Řekněte jim, že vám musí pomoci dostat ostatní k tomuhle otvoru a pak čekat. Všechny k otvoru a čekat.“

Bill se otočí a zmizí v trupu letadla. Já se přitočím k Nickovi. „Jaký máš plán?“

„Pořád na něm pracuju,“ zašeptá a rozhlédne se po lidech kolem. Na břehu už jich postává asi třicet, potlučení cestující z přední části letadla i promáčení, zimou se třesoucí lidé, kteří sem zvládli doplatat. Nick znovu zvýší hlas. „Umíte někdo poskytovat první pomoc?“

Dva z nich zvednou ruce, z toho jeden dost nejistě.

„Dobrá, pojdte se postavit sem. Někteří lidé, které z trupu letadla dostaneme, možná nebudou dýchat. Musíte se o ně postarat, jak nejlépe budete moci. Pokud nebudou na první pokus o oživení reagovat, přejděte k další osobě.“ Znovu se zadívá na zástup. „Tak, teď každý, kdo neumí plavat, přejde sem.“

Další chytrý tah: Dobrovolníky se stanou všichni ti, co zůstanou. Kdo chce ven, musí se sám přihlásit. Šest lidí se odšourá stranou. Zajímalo by mě, kolik z nich opravdu neumí plavat.

Jedna žena na břehu se ozve se směsicí hrůzy a přesvědčování sebe sama v hlase: „Já už nemůžu zpátky do vody. Umřela bych tam.“

„Já taky,“ přidá se rusovlasý muž vedle ní.

„Musíte! Prosim... můj manžel je pořád uvnitř,“ zasténá chraplavým hlasem jedna starší paní ve žlutém svetru.

„Tohle je sebevražda,“ prohlásí dlouhovlasý výrostek v tričku Sex Pistols.

Nick se postaví mezi skupinku z přední části letadla a těch pár promáčených lidí, kteří už se z jezera dokázali zachránit sami. „Vy už zpátky do vody nemusíte,“ řekne plavcům. „Budete pomáhat těm, co neumějí plavat, a ošetřovat lidi tady na břehu.“ Rychle pokračuje, aby umlčel ozývající se námitky. „Ale nejdřív ze všeho se musíte vrátit k přední části letadla a přinést co nejvíc příkrývek a záchranných vest. Budeme je potřebovat, abychom ochránili před chladem a utonutím ty, co se dostanou ven.“

Je to dobrý nápad. Poměr příkrývek a cestujících je v první a business třídě až zarážející. Budou jich tam spousty. Ale stejně nechápu, co má za lubem.

„Kromě toho vám ten pohyb prospěje, zahřejete se a rozproudí se vám v těle krev.“ Nick zatleská rukama. „Tak honem. Všichni dohromady. A přiveďte s sebou tmavovlasou ženu jménem Sabrina a letušku Jillian. Najděte Sabrinu a Jillian a řekněte jim, ať sem vezmou lékárničku. A příkrývky a vesty – všechny, co najdete.“

Neplavci trochu neochotně odvádějí své promáčené spolucestující do lesa. My všichni, co zůstaneme na břehu – včetně mě a Nicka nás tu je třiadvacet –, je pozorujeme. Zprava slyším rány z nitra trupu. Spodní okraj otvoru je teď už jen tři metry nad hladinou. Je jasné, že se potápí čím dál rychleji.

Jeden obtloustlý chlap s ošklivým šrámem na tváři prohlásí: „Doplavat tam a pak ještě zpátky někoho vláčet, to je sebevražda.

Ta voda je strašně studená. Ti, co vylezli, sami sotva doplávali na břeh.“

„To je pravda,“ řekne Nick. „Ale my nebudeme ve vodě tak dlouho. Nepoplaveme k letadlu a zpátky.“

Ozve se tiché, nespokojené mrmlání, které vteřinu po vteřině sílí, jak se přidávají další a další hlasy.

Utopíme se...

Počkáme na záchranáře...

Nevím, proč bych to dělal...

„Musíte!“ rozkřikne se Nick a dav znovu utichne. „Musíte to udělat, jasné? Všichni musíme. Nemáme na výběr. Poslouchejte mě. Každého člověka v tom letadle někdo miluje, někomu na něm záleží. Jsou to něčí děti. Jsou to něčí rodiče. Zrovna tak jako vy. Tak si představte, že tam někde je váš syn nebo dcera. Anebo že tam je váš otec nebo matka, že tam leží v bezvědomí, odkázaní na cizí pomoc. Možná se zrovna teď někde ve světě nějaká matka snaží dovolat svému synovi a přemýšlí, proč jí nebere telefon. Za hodinu si začne dělat starosti a jestli se k těm lidem nedostaneme včas, tak už hlas svého syna nikdy v životě neuslyší. A bude to proto, že jsme se báli vlézt do té vody a zachránit ho. Nemohl bych s takovým vědomím žít a myslím, že vy taky ne. Nikdo z vás. Tam uvnitř by stejně dobře mohl být kdokoli z nás, mohl by sedět na sedačce, být naživu, ale v bezvědomí, a čekat, až se utopí. A bez naší pomoci se *opravdu* utopí. Jestli jim nepomůžeme *ted' hned*, tak zemřou. Nikdo jiný jim nepomůže. Buď je zachráníme my, co tu jsme, nebo zemřou. Tak to je. Všichni jsme touhle dobou chtěli být někde jinde, ale jsme tady a nikdo jiný tu není. Když ty lidi nezachráníme my, nepomůže jim nikdo. Každou vteřinu, kterou tu promarníme, umře další člověk.

Tam uvnitř jich bude kolem dvou stovek a jejich životy jsou v našich rukou. Mám plán, jak je zachránit, a potřebuju vaši pomoc. Jestli chcete radši sedět tady na břehu a dívat se, jak se topí, tak si odstupete stranou.“

Nikdo se ani nehne. Kromě pomalého pohybu letadla zavládne naprostý klid. Nadechnu se a najednou si uvědomím, že jsem Nicka celou dobu poslouchala se zatajeným dechem.

„Dobrá. Tak nejdřív musíme rozdělat oheň. Má někdo zapalovač?“

„Tady.“ Muž ve středním věku, oblečený v mikině s logem New York Giants, předstoupí a natáhne ruku.

„Díky,“ kývne na něj Nick a vezme si zapalovač. „Dobrá, všichni půjdeme do lesa a přineseme tolik dřeva, kolik uneseme. Třicet vteřin. Neztrácejte čas s ničím, co neleží volně na zemi. Do toho! Běžte!“

Pak se podívá na mě. „Najděte nějaké suché větve a nalámejte je na kousky.“

Následujeme ostatní mezi stromy a vracíme se s náručemi kletí. Nick tu svou hodí na zem a skloní se nad ní; o pár vteřin později vyšlehne malý plamínek. Přidám, co jsem přinesla, a jak se z lesa vracejí další a další lidé, oheň se rychle rozhořívá. Bože, to teplo je příjemné. A to není všechno. Teď už nás určitě hledají záchranáři a podle kouře nás snadno najdou.

„Tak fajn, dobrá práce,“ řekne Nick, zvedne se od ohně a zadívá se na skupinu lidí mačkajících se kolem plamenů. „A teď ten plán. Máme dost lidí na to, abychom udělali dva řetězy. Rozestoupíme se tak, abychom byli na dosah od sebe, a když se trup ponoří natolik, že bude už jen kousek nad hladinou, rychle vběhneme do vody, do-

plaveme na svá místa a začneme si lidi zevnitř předávat od jednoho k druhému až na břeh. Nejdůležitější je rychlost. Oni na sobě budou mít záchranné vesty, takže kdo bude ve větší hloubce, bude je moct snadno postrčit dalšímu člověku v řadě. Každý, kdo půjde víc než po pás do vody, si na sebe taky vezme vestu, aby nemusel šlapat vodu. A co je důležité: Nezůstávejte ve vodě déle, než sami uznáte za vhodné. Jestli vám bude příliš velká zima nebo začnete ztrácet cit v nohách, rychle se vraťte sem k ohni, zahřejte se, a až to půjde, běžte zase zpátky. Jasně? A ještě poslední věc: Kdo jste dobrý plavec, kdo hodně plavete nebo jste prostě v dobré kondici a dovedete pod vodou zadržet dech, pojdte, prosím, hned ke mně.“

Tři muži přistoupí blíž, všichni kolem třicítky a celkem urostlí.

„Co vy?“ zeptá se mě Nick.

„No jo,“ řeknu a nasucho polknu. „Umím plavat. Dost dobře.“ Možná to trochu přeháním. Závodně jsem plavala, než jsem nastoupila na univerzitu, ale to už je víc než deset let.

Odvede nás stranou od zbytku lidí a rychle nám řekne: „Vyrazíme jako první. Neberte si vesty, jenom by vás zpomalily. Vzadu jsou dvě uličky. Rozdělíme se, dva a tři.“ Ukáže na nejmladšího z těch tří a na mě. „My půjdeme spolu. Zadní část letadla už je nejspíš plná vody – pochybuju, že by byla tak dokonale utěsněná. Jestli to tak bude, dostaneme se k hladině a odtamtud budeme postupovat zpátky. Pod vodou nemá smysl hledat – kdo tam zůstal, ten už se utopil. Ale u všech od první suché řady sedadel dál dopředu musíme zkontrolovat, jestli mají puls.“

Přitiskne si dva prsty ke krční tepně. „Pořádně přitlačte a chvílku počkejte. Jestli nic neucítíte, postupujte dál. Jestli ano, propleskněte je druhou rukou po tváři a zkuste je probrat. Když to nepůjde, ro-

zepněte jim pásy, přehodte si je přes rameno a odnesete je k dalšímu člověku v řadě – zkusíme přibrat i někoho z těch uvnitř, aby nám pomohli. Přednostně zkoušejte děti – jsou lehčí, takže je snáz vyneseme a vesta jim spíš udrží hlavu nad vodou. Až projdete pět řad a nebude tam dítě, vraťte se a zkontrolujte dospělé.“ Každému z nás určí konkrétní místo, abychom si letadlo přibližně rovnoměrně rozdělili.

Začínají se vracet lidé s příkrývkami; svou kořist odhazují na zem vedle ohně a sami se snaží zahřát. Nick zamíří za Jillian a doktorkou a mávne na ty dva, co se přihlásili, že umějí dávat první pomoc.

„Tihle dobrovolníci vám pomůžou ošetřit ty, co dostaneme z vody ven,“ řekne Sabrině. Pak se otočí k Jillian. „Vy umíte poskytovat první pomoc?“

„Byla jsem... na školení, ale vlastně jsem to nikdy ve skutečnosti...“

„Všechno je jednou poprvé. Zvládnete to.“

„Tohle se mi nelíbí,“ zamračí se Sabrina, když vidí krvácející cestující z předku letadla. „Ta námaha... Kdokoli z nich může mít těžké trauma hlavy.“

„Nedá se nic dělat. Musíme to udělat takhle.“ Nickův hlas je pevný, ale přitom není panovačný ani příkrý.

To se mi na něm líbí.

Nick seběhne na břeh a zavolá na Billa. Musí na něj zakřičet vícrát, než se pupkatý chlap znovu objeví. Vypadá ztrhaně a hodně nervózně. Spodní okraj trupu už je jen metr nad vodou, což mu na klidu nepřidává. V očích se mu zračí zděšení.

„Je jich tu moc. Nemůžeme je dostat na břeh všechny.“

„To je v pořádku, Bille, my vám pomůžeme. Teď potřebujeme, abyste zpod sedadel vytahali záchranné vesty a dali je všem, které jste shromáždili u toho otvoru. Rozumíte?“

Bill se rozhlédne kolem. „A co pak?“

„Pak je začneme spouštět z letadla do vody k lidem, kteří jim pomůžou na břeh. Ale je nutné, abyste tam vy a kdokoli další, kdo je schopný pomáhat, zůstali jako poslední. Rozumíte?“

Bill přikývne.

„Uděláme řetěz až k vám. Už za chvíli, ano? Připravte se.“

Nick obrátí svou pozornost na hlouček na břehu. Zorganizuje dvě řady lidí tak, aby ti nejsilnější byli vepředu, nejbliž u letadla, ti nejslabší uprostřed a ostatní blízko u břehu. Chápu jeho logiku, ale sama bych to tak nevymyslela – určitě ne tady, ve tmě a v zimě, pod časovým tlakem a s vědomím, že každá chyba může stát tucty životů.

Záchranné vesty nakonec rozdává všem v řadě pro případ, že by si museli vyměnit místa – rozumná změna oproti původnímu plánu.

Nálada na břehu se začíná měnit. Lidé už tolik nemyslí sami na sebe a soustředí se na úspěch celé záchranné akce. Teplo a světlo z ohně zapůsobilo nejenom na jejich těla, ale i na psychiku. Neplavci shromažďují dřevo a neustále proudí do lesa a zpátky. Jeden z nich, obrovský chlap kolem pětadvaceti v námořnickém kabátu, sáhne po záchranné vestě. „Můžu do řady, když zůstanu na mělčině.“

Další dva následují jeho příklad a přetahují si přes hlavu žluté vesty.

Přes všestranný zápal cítím stále větší obavy. Tři muži stojící vedle mě – ti, kteří se přihlásili jako dobří plavci – se navzájem seznamují. Taky jim podám ruku, ulepenou od potu, ale nedokážu odtrhnout oči od potápějícího se torza letadla. *Jsem dobrý plavec*, opakuju si v duchu. *Aspoň pro dnešek mi nic jiného nezbyvá.* Po-

řád musím myslet na to, jak rychle se letadlo potopí, když se voda z jezera začne přelévat do jeho útroh. A co se stane se všemi těly a věcmi uvnitř, když se trup začne plnit vodou? Budu mít dost síly a vytrvalosti na to, abych si prorazila cestu zpátky na hladinu? Vsa-
dila bych se, že voda je tak ledová, že mi v ní znecitliví ruce i nohy. Pokud se kabina zaplaví a já budu pořád uvnitř, nebudu mít šanci. Ale na to teď nesmím myslet. Z jednoho prostého důvodu – musím pomoci těm lidem uvnitř. Nedokážu si představit, že bych jim nepomohla.

Nick zachytí můj pohled. „Tak do toho.“

Kapitola pátá

Harper

Zdá se, že ticho a klid trvá celou věčnost. Všichni zíráme na temnou masu letadla vyčnívající z hladiny chladného jezera. Najednou začne dost prudce klesat, kouzlo pomine a všichni ostatní se zadívají na Nicka a na nás, plavce-dobrovolníky. Už nevnímám bolest v ramenou nebo v břiše ani pulzující řezání na straně hlavy. Cítím jen pohledy ostatních, ustrašené pohledy skoro čtyř desítek lidí, kteří stojí na břehu a sledují nás, tváře ozářené praskajícím ohněm, bělavé obláčky vodní páry před ústy. Malá ostrá světélka na jejich záchranných vestách září v houstnoucí mlze jako pouliční osvětlení na nějaké londýnské ulici.

A pak najednou běžím, následuju Nicka do vody a k letadlu, které se teď konstantním tempem sklání k hladině jezera. Na okraji v uličkách stojí tři muži a jedna žena, pozorují nás, čekají na nás.

Ledová voda mi vyrazí dech. Je to jako elektrický šok. Zalapám po dechu; vím, že se nemůžu zastavit. S každým dalším krokem ztrácím cit v nohách. Po třech metrech mi voda sahá až po prsa. Zatnu zuby a pokračuju dál, rozhrnuju vodu rukama a ledové krůpěje mi padají do obličeje a do vlasů. Letadlo mi teď připadá neskutečně vzdálené, ačkoli vím, že to nemůže být víc než dvanáct metrů. Nick a ostatní se mi vzdalují a já se ze všech sil snažím nezaostávat za nimi moc daleko.

Jeden z mladíků dorazí k letadlu jako první. Opatrně, aby se neporanil o pokroucené kusy kovu, které mizí pod hladinou, proleze do dolní části trupu, v níž jsou uskladněná zavazadla. Otočí se, aby pomohl dalšímu, ten pak zase pomůže následujícímu, a najednou jsou všichni čtyři uvnitř, v temných útrokách letadla, teď už jen kousíček nad hladinou.

Doplavu jako poslední a Nickova natažená ruka už na mě čeká. Zatne mi prsty do předloktí. „Podej mi druhou ruku!“

O dvě vteřiny později se spolu s nimi krčím v dolní části trupu, mokrá od hlavy až k patě, a je mi taková zima, jaká mi ještě nikdy nebyla. Nekontrolovatelně se třesu, a tím se probouzí i dočasně pozapomenutá bolest v pánvi a ramenou. Mám pocit, jako by mě ta zima sžírala zevnitř.

Cítím na sobě dlaně, kmitající sem a tam. Mike, ten mládenec, kterého Nick přidělil do stejné uličky, mi tře ramena a záda, aby mě zahřál. Nedokážu se na něj ani podívat, jen zírám na jeho zelené tričko Boston Celtics. Jak je možné, že dávno neumrznu k smrti?

Neodolám pokušení a přitisknu se k jeho hřejivému tělu.

Nick se na nás krátce zahledí, ale pak se otočí a houkne na lidi na břehu, ať jdou všichni do vody. Ruku v ruce se dají do pochodu

a jak se noří hlouběji a hlouběji, světla na jejich vestách se od sebe začínají vzdalovat. Čím dál postupují směrem od ohně, tím víc se jejich tváře ztrácejí ve tmě a to, že tam pořád jsou, je nakonec poznat už jen podle světélek. Dvě řady jasných bodů připomínají osvětlení na ranveji, které jako by tohle torzo letadla navádělo do bezpečí. To zvládneme, říkám si v duchu.

Muži nahoře v oddělení pro cestující k nám natahují ruce a já najednou cítím, jak mě někdo tahá a někdo další tlačí nahoru. S vytržštěnými očima se jen o pár centimetrů vyhýbám zohýbaným kusům plechu, které jsou ostré jako břitva.

Šok a chlad z vody už pominuly, ale nejsem si jistá, jestli je to tak správně. Ale stále cítím vlastní tělo. Pořád se ovládám.

Chvilí jen stojím a čekám, až se moje oči přizpůsobí. Tady uvnitř je ještě větší tma. Nevím, jestli je to tím množstvím lidí, ale všechno se mi tady zdá stísněně a vzduch vydýchaný, jako bych sestoupila do nějaké důlní šachty. Oválnými okénky pronikají dovnitř slabé paprsky měsíčního světla jako bludičky, které nás vedou hlouběji, k vodnaté propasti na konci uliček. Přesně jak Nick předpokládal, konec turistické třídy už je pod vodou.

Jestli tam někdo zůstal, tak je mrtvý. Nemůžeme mu pomoci, ale můžeme zachránit ty ostatní.

Přes bolestivé pohmožděniny po dopadu a paralyzující chlad vody se mi vrací aspoň špetka sebedůvěry. Tohle dokážu. Musím. Snažím se vybavit si Nickův proslov, soustředit se na jeho klíčová slova, opakovat si je v duchu pořád dokola, povzbudit sebe samu.

Jestli se k těm lidem nedostaneme, už nikdy neuvidí své blízké.

Nikdo jiný jim nepomůže. Buď je zachráníme my, co tu jsme, nebo zemřou.

Cítím, jak nám podlaha pod nohama klesá. Sklon se vyrovnává, ale ocas letadla je pořád hluboko pod námi a chodbičky mezi sedadly jsou jako dvě rampy vedoucí do temnoty.

U našich nohou leží bezvládná těla – dvě, někdy i tři na sobě. Ženy, děti a pár mužů, většinou ti hubenější. Možná půlka z nich má na sobě vesty. To není dobré. Je tu asi tak třicet lidí. Mé oči už přivykly tmě a vidím teď v kabině o něco líp. Je tu jedna řada prázdných sedadel business třídy, pak přepážka a dva oddíly turistické třídy se sedadly ve třech blocích – vždy dvě po stranách a pět uprostřed. Pátrám očima po řadách táhnoucích se před námi do tmy. Můj bože, všude tam jsou lidé. Musí jich být přes sto. To nemůžeme zvládnout. Kolik máme času? Minutu? Dvě? Jakmile se voda nahrne do spodní části trupu, začne se naklánět rychleji a o to dřív se přelije i sem do kabiny. Pak trosky letadla stáhne na dno. Nemůžeme je všechny zachránit. Možná...

Nickův hlas mi znovu zabrání propadnout panice. Jeho tvář je bez emocí – ani stopa strachu, ani náznak nejistoty. Mluví jako tatínek na výletě do divočiny, klidně a věčně. Rychle rozdělí úkoly mezi Billa a dalších sedm lidí, kteří jsou schopní nám pomoci. Dva z nich zaujmou místa na konci každé uličky a budou bezvládná těla v plovacích vestách spouštět ke dvěma řadám lidí ve vodě. Zbývá čtyři hledají další vesty a navlékají je těm, kteří ještě žádnou nemají.

„Za žádných okolností nesmíte opustit palubu. Potřebujeme vaši pomoc.“ Nick ukáže na nehybné postavy na sedadlech. „Oni vás potřebují. Bez vaší pomoci zemřou. Chápete?“

Všichni přikyvují. „Tak do toho. Pracujte rychle.“

Mike vyrazí přede mnou, sklání se nad těly, šlape po nich, drtí je. Já váhavě postoupím o pár kroků, ztratím rovnováhu a v poslední chvíli se chytnu sedadel.

„Rychle, Harper! Nelámej si hlavu s tím, že na ně šlapeš,“ křikne na mě Nick a já zrychlím, přestože pro mě každý další krok představuje učiněné utrpení. Konečně pod nohama ucítím holý koberec a můžu se rozběhnout vpřed. Mike se stará o tři sedadla na vnitřní straně, já o ta dvě u okénka. Proběhne kolem mě, čísi tělo má přehozené přes rameno, ještě než se dostanu ke své první řadě.

Nohama stojím ve vodě, brodím se dál vpřed a přísahala bych, že tady je ještě studenější. Čekala jsem, že sklon podlahy bude větší. Takhle to je jako vcházet do velikého bazénu s pozvolna klesajícím dnem, ve kterém voda s každým krokem stoupá o pár centimetrů výš. Kde začít? Už mi sahá až do pasu a na sedadlech vyčnívají nad hladinu jenom hlavy cestujících. Mohl by někdo z nich ještě žít? Vzpomenu si na Nickova slova: *Kdokoli zůstal v zatopené části, ten už se utopil.* Ale tihle mají hlavy ještě nad vodou. Dopracuju se k poslední řadě, kde voda sahá lidem těsně pod bradu.

Nejprve se zaměřím na pubertáka s opuchlými modročernými očima a oteklou tváří pokrytou zaschlou krví. Natáhnu rozechvělou ruku, ale hned zase ucuknu, když se dotknu studeného, tvrdého masa. Chvilku nad ním jen stojím a ztěžka dýchám, až se přede mnou tvoří bílé obláčky páry.

„Ti jsou mrtví, Harper!“ křikne Mike, který zrovna vyráží k otvoru s dalším člověkem přehozeným přes rameno. „Voda je příliš studená. Začni o tři řady dál.“

Odtud mi připadá, jako by otvor v trupu jasně zářil. Nick tam pokřikuje a gestikuluje rukama. Těla klouzají do vody jedno za druhým. Funguje to. Musím se soustředit. Spoléhají na mě.

Soustřed' se.

Teplo. Teplo znamená život. Rychle přitisknu prsty k hrdlu dalšího cestujícího. Studené.

Pak další řada. Nemůžu je přeskočit. Prostě nemůžu.

O čtyři řady dál, kde už mi voda sahá jenom po kolena, naraším na krk, který je teplý, podstatně teplejší než ty ostatní. Přitlačím prsty, ucítím slabý puls a znovu se zadívám na bledého chlapce v triku Manchester United. Zalomcuju s ním, zakřičím na něj a nakonec se přemůžu a profackuju ho. Nic. Rozepnu mu pás, přitáhnou si jeho rameno k sobě a zvednu ho ze sedadla. Sklon podlahy a jeho hmotnost představují další zátěž pro moje už tak dost polámané tělo, ale přesto zvolna postupuju dál. Konečně ho dovežu na konec řady a položím ho k ženě a staršímu muži. Ti mu přes hlavu navléknou žlutou vestu a zatáhnou za provázek, který ji nafoukne.

Zachránila jsem tomu klukovi život. Bude žít.

Tak to je jeden.

Lidé se teď do vody dostávají rychleji, každých pár vteřin. Nick se na mě ohlédne a kývne. Otočím se a vracím se na konec uličky, jen uprostřed skočím na volné sedadlo, abych se vyhnula Mikeovi.

Když vklouznu zpátky do uličky, ucítím něco nového – tekoucí vodu pod nohama. Podlaha paluby pro cestující se dostala na úroveň hladiny. Kolik asi máme času?

Zkusím další řadu, ale ti jsou mrtví. Studené maso, krky, všechno se mi to jen míhá před očima. Postupuju rytmicky, automaticky, natáhnou se, přitlačím prsty, jdu dál. O pár vteřin později rozepínám pásy mladé Indce v tričku z Disney Worldu. Následuje plavovlasý hoch v černém svetru, kterému musím ruku vykrotit z dlaně ženy sedící vedle něj, pravděpodobně jeho matky. Vynesu další tři děti,

ale nohy i ruce mám v jednom ohni. Jsem vyřízená. Nevím, jak dlouho to ještě vydržím.

Vyženu tu myšlenku z hlavy. Není žádná jiná možnost. Prostě *musím*.

Mike mě chytí za ruku. „To už jsou všechny děti. Teď dospělí. Ty hledej, já budu nosit, jo?“

Jeden, dva, tři lidé se na jeho ramenou dostanou ven z letadla.

Pokaždé když se ohlédnu dozadu, vidím těsně nad hladinou nové tváře – jezero pohlcuje další řadu sedadel a pasažérů. Potápíme se, a to rychle.

Mike se brodí směrem ke mně. „Jdeme ke dnu. Jestli ještě najdeš někoho živého, rozepni mu pás a navlékni mu vestu. Bude mít aspoň šanci.“

Přebíhám od řady k řadě, zkouším tep, natahuju se, rozepínám pásy. Musím se potápět, abych dosáhla na vesty schované pod sedadly, a voda u prvního sedadla se mi zdá zase o něco studenější, než když jsem do ní poprvé vkročila. U čtvrtého sedadla cítím, jak se trup letadla zachvěje a pohne. Kabinou se rozezní zvuk trhajícího se plechu a mě najednou zaplaví ledová voda. Křídla. Něco se děje. Soustřed' se. Natáhnu se a pokouším se dalšímu cestujícímu rozepnout bezpečnostní pás, ale nemůžu na něj dosáhnout. Potopím se a ano, mám to! Když se zvedám, moje hlava už se nevynoří nad hladinu.

Panika. Zvednu ruce, hmatám nad sebou a snažím se dosáhnout nad hladinu, ale všude je jenom voda.

V temnotě vidím slabý zdroj světla – otvor v trupu. Máchnu rukama a vykopnu nohama, snažím se doplavit ke světlu, ale jedna noha se mi za něco zachytí. Drží mě to pod vodou. Sáhnu dolů, hma-

tám kolem sebe, ale prsty mám ztuhlé, jako kdybych si je přeležela. Zaškubu nohou, abych ji uvolnila, ale marně. Otočím se ke světlu, mávám rukama a doufám, že si mě někdo všimne. Když vtom kolem mě propluje tělo v záchranné vestě, které mě zakryje. Bezmocně se dívám, jak plave nahoru směrem ke světlu vycházejícímu z otvoru, které každou vteřinou slábne.

Kapitola šestá

Nick

Teď když už je skoro po všem, začínám chápat, co se asi stalo s touhle částí letadla. Poté co se odlomila, se cestou k zemi otočila o sto osmdesát stupňů. Vrcholky stromů na břehu jezera ji zpomalily, než dopadla na hladinu. Narazila ocasem napřed, což asi zachránilo hodně životů – síla dopadu vmáčkla cestující do sedadel, místo aby je vrhla vpřed, kde by jim opěrky sedadel před nimi zlamaly vaz. Zespoda trup letadla něco podpíralo. Hádám, že nejspíš stromy. Ať už to bylo cokoli, teď to povolilo a nastalo peklo. Voda v zavazadlovém prostoru táhne trosky letadla pod hladinu. Během několika vteřin skončí na dně jezera.

„Všichni ven! Hned!“ křičím.

Poslední z mužů, kteří nám pomáhali vytahovat bezvládná těla a dostávat je do vody, sestoupí do jezera a vydá se podél dvou lidských řetězů, jež se od trupu letadla táhnou až na břeh. Celý prostor mezi letadlem a ohněm je teď posetý žlutými záchrannými vestami a tvářemi plnými vyčerpání a zaschlé krve. Někdo plave na hladině, někdo stojí ve vodě jenom po pás, ale všichni se z posledních

sil snaží vydržet. Ani moc nevypadají jako lidé, dnes v noci se však zachovali jako světci.

Ten kluk v zeleném tričku Boston Celtics – mám pocit, že se jmenuje Mike – proběhne kolem mě. Má skloněnou hlavu a celý se třese. Popadnu ho za ruku a rozhlédnu se po chaosu kolem. „Kde je Harper?“

Mike zakašle a ohlédne se. „Myslel jsem, že už je venku.“ Přikývne. „Jo, asi jo.“

„Dobře. Zkontroluju to. Běž.“ Poplácám ho po rameni a on přistoupí k okraji trupu a spustí se do ledové vody.

Zahledím se zpátky do černé propasti, ale vidím jen těla s nafouklými plovacími vestami kolem krku, jak je stoupající hladina pomalu přináší blíž a blíž. Otočím se, vrátím se k okraji uličky a očima pátrám odtud až směrem k ohni, ale nikde nevidím štíhlou ženu s blond vlasy bez záchranné vesty. Není tam. Nedostala se ven.

Něco se pode mnou roztrhne – hádám, že jedna z nafukovacích vest. Do tváře mi stříkne sprška ledové vody. Zatřesu hlavou a zadívám se dolů do tmavé uličky. Další tělo propluje kolem a já na zlomek vteřiny zahlédnu postavu pod hladinou, bledé paže natahující se nad sedadlem. Hned ale zmizí ve tmě.

Moje tělo zareaguje dřív, než stačím zpracovat, co jsem to vlastně viděl. Potopím se do temné vody a plavu zaplavenou uličkou, chytám se okrajů sedadel a klesám hlouběji, přestože proti mně stoupají těla a plovoucí předměty, které ve tmě ani nerozliším.

Je to ona. Matně rozeznávám její potlučenou tvář. Strach se v mém nitru mísí s úlevou. Popadnu ji za ruku, ale její prsty se ani nehnou. Je jako bez života, a to mě vyděsí. Chvilí jenom zadržuju

dech a vznáším se v ledové vodě. Poprvé od okamžiku, kdy se let 305 zřítíl, propadám panice.

Pak se její ruce přece jen trochu pohnou, jako by na mě mávala, abych jí pomohl. Je naživu. Zkusím ji přitáhnout za ruce, ale něco ji drží. Potopím se až k ní, obejmou ji oběma rukama v podpaží, zapřu nohy o sedadla a zkusím se odrazit. Zase nic. Jako by tu byla přivázaná. Srdce mi buší, možná nedostatkem kyslíku nebo taky hrůzou.

Klesnu ještě hlouběji, chytím ji v pase a zaberu vši silou. Najednou jsme volní, plujeme chodbičkou, ale ona se pořád nehýbá. Mám pocit, že se mi plíce každou chvíli roztrhnou, ale pořád ji držím a odrážím se od sedadel co nejrychleji nahoru k hladině. Je nepřirozeně vláčná, jako velká hadrová panenka. Přemáhají mě obavy, cítím, jak mi ruce i nohy pomalu slábnou, ale měsíčního světla zvolna přibývá. Konečně prorazíme hladinu a já lapám po dechu. Na okamžik mi vyklouzne. Zachytím ji dřív, než stačí znovu zmizet pod vodou, pak vši silou znovu vykopnu nohama, ale nemám dost sil na to, abych nás oba udržel nad hladinou. Jsem vyčerpaný. Snažím se nadechnout, ale najednou mám pusu plnou ledové vody.

Slyším kolem sebe nějaké hlasy, ale nerozumím, co říkají. Pevně držím Harper a pokouším se plavat směrem ke břehu, ale nohy už mi neslouží. Ochromeně ležím ve vodě a cosi mě táhne. Do pusy mi nateče voda, vyplivnu ji a znovu zalapám po dechu. Pak pusu i oči pevně zavřu a snažím se prostě vydržet.

Když se znovu rozhlédnu, vidím kolem sebe jen žlutou gumu – do mé tváře naráží záchranná vesta. Zamrkám. Nad hlavou spatřím srpek měsíce a hvězdy jasnější než kdy dřív. A pak jsem na břehu, někdo mě drží v podpaží a táhne z vody. Hlava mi padá na stranu a vykašlávám vodu, až nakonec už jenom lapám po dechu. Cítím,

jak mě někdo balí do deky, jak mě nesou a ukládají u ohně. Žár plamenů mě v první chvíli pálí, teplotní skok oproti ledové vodě je téměř nesnesitelný. Polévá mě vlna horka, proniká skrz kůži k promrzlým kostem a každý další příval je snesitelnější a příjemnější než ten předchozí. Jako kdyby mě balili do horkého rašelinového zábalu – pálí to, ale zároveň je to tak příjemné, že to chci vydržet.

Uplyne několik vteřin nebo snad hodin; nedokážu to odhadnout, protože jsem ztratil veškerý pojem o čase. Něčí ruce mě pokládají na záda a dusající nohy vyrazí pro někoho jiného.

Převalím se na bok a rozhlížím se po břehu. Na opačné straně ohně leží na zádech Harper; Sabrina se nad ní sklání a horečně pracuje na jejím nehybném těle. Vzhledne a zachytí můj pohled. Tenhle výraz už jsem viděl. Hlava mi klesne zpátky na zem, mé zorné pole vyplní zářící hvězdy a pak se všechno propadne do tmy.

Kapitola sedmá

Nick

Probudím se až nad ránem. Ležím u ohně, který stále hoří, jenom se oproti noci zmenšil asi na polovinu. Kolem něj jsou v několika řadách rozložená těla zabalená do dek, mezi nimi tu a tam leží splasklé záchranné vesty – jako kdyby v noci padaly z nebe rozplácle kachničky do koupele.

Cítím se, jako bych posledních osm hodin strávil v obřím elektrickém mixéru. Nebolí mě nic konkrétního, spíš celé tělo zaplavují vlny palčivé bolesti. Pokusím se zhluboka nadechnout, ale bodání mezi žebry mě zastaví a mám co dělat, abych se nerozkašlal. I mrazivý vzduch mě řeže v krku. Bolí mě prostě všechno.

Poté co jsem se v noci u ohně trochu rozehrál, odplazil jsem se dál od plamenů a přenechal teplejší místo těm, kdo ho potřebovali víc. Měli jsme založit dva ohně; tady v zadní řadě už je i mně dost velká zima.

Na kamenech kdesi za mnou zakřúpou kroky, které se cíleně blíží, a pak se nade mnou skloní Sabrina. Pozorně si mě prohlédne. „Jak se cítíte?“ Dnes ráno je její přízvuk ještě výraznější, jako by konce slov sekala sekáčkem. Anebo je to možná tón, kterým mluví s pacienty.

Položím hlavu zpátky na zem. „Fantasticky,“ řeknu a zakašlu.

„To bych se divila. Potřebuju, abyste mi popravdě řekl, jak se cítíte. Možná máte vnitřní zranění, na která jsem v noci nepřišla.“

„Dobrá zpráva, doktorko: Veškerá moje vnitřní zranění jsou psychická.“ Posadím se a rozhlednu se po táboře. „Kde je Harper?“

„Pojďte.“

Když mi pomáhá na nohy, raději zadržuju dech. Pak mě Sabrina zavede do kruhu nejblíží u ohniště. Harper tam leží na boku, zabalená do dvou tlustých modrých přikrývek, matně zlaté vlasy rozprostřené na huňaté látce. Nehýbá se.

„Je naživu,“ ujistí mě Sabrina. „Ale o moc víc toho říct nedokážu. Když ji vytáhli z vody, nedýchala. Oživila jsem ji, ale jen blouznila. Je možné, že utrpěla trvalé poškození mozku, nebo... Jak jsem vás v noci varovala, přepínat se je v tomhle stavu velice nebezpečné.“

„A co jsme měli dělat jiného? Stát a dívat se? Nebo k nim doplat a říct jim, že bychom jim rádi pomohli, ale nejde to, protože nám to doktorka nedoporučuje?“

„Ne. Tak jsem to nemyslela. Jenom jsem chtěla říct, že její špatný zdravotní stav tou velkou fyzickou námahou a dočasným nedostat-

kem kyslíku mohl zhoršit nějaké předchozí zranění, čímž se přesná diagnóza dost značně komplikuje.“

„No jo, když to říkáte takhle...“ Zhluboka se nadechnu a protřu si spánky ve snaze utišit rytmické tepání v hlavě. Sabrina včera v noci nejspíš zachránila tucty životů a jak se zdá, sama ani na chvíli nezamhouřila oči. „Podívejte, je mi hrozně a taky začínám váhat, jestli se to včera v noci nedalo udělat úplně jinak.“

„Nemusíte se omlouvat. Taky jsem tady úplně mimo svou komfortní zónu.“

„Je pravda, že byste do budoucna mohla trochu zapracovat na komunikaci s pacienty.“

„Já nekomunikuju s pacienty.“

„To jsem pochopil. A co jste teda vlastně za doktorku?“

Otočí se a poodstoupí od ohně. „Myslím, že byste se měl najít a odpočívat.“

„Sendvič a šlofíka, to zní dobře.“ Rozhlédnu se po břehu jezera a zaposlouchám se, ale nic neslyším. „Tak kde je kavalerie?“

„Kavalerie?“

„Vždyť víte – vrtulníky, záchranáři a tak. Teď už tu přece musí být.“

„Zatím se nikdo neukázal.“

„To si děláte legraci?“

„Ujišťuju vás, že nedělám.“

Jednání s lidmi prostě není Sabrině vlastní, což je možná taky důvod, proč neprovozuje lékařskou praxi, ať už místo toho dělá cokoli. Ale to v tuhle chvíli zdaleka není ta největší záhada.

Možná se záchranáři shromáždili u přední části letadla. Už je to skoro dvanáct hodin, co se zřítilo, takže tady dávno musí být. V tom

zmatku jsem si včera v noci nechal mobil v kapse. Jen pro pořádek se přesvědčím o tom, co je mi předem jasné: Je vybitý a už nejde zapnout.

„Půjdu se podívat na předek letadla a zkusím si tam najít jídlo. Chcete taky něco?“

„Ano, prosím. Půl litru vody a kompletní menu, ideálně tak tisíc kalorií – padesát procent uhlovodanů, třicet procent bílkovin a zbylých dvacet procent tuku. Nejlépe bez konzervantů a s minimem umělých dochucovadel.“

„Fajn.“

„Jestli vám to pomůže, můžu přidat další parametry.“

„Ne, myslím, že mám jasnou představu. Za chvíli jsem zpátky.“

Potácím se lesem po cestičce, kterou jsme včera v noci běželi s Harper. Už tehdy se zadýchávala. Měl jsem mít rozum – neměl jsem po ní chtít, aby se mnou a s ostatními chlapy plavala k tomu letadlu. Vybavuju si, jak to včera v noci bylo, a dochází mi, že jsem se ve chvíli, kdy jsem hledal dobrovolníky, zcela bezmyšlenkovitě podíval přímo na ni. Snažil jsem se vzbudit pocit viny v těch, kdo remcali a odmítali pomáhat, a pravděpodobně jsem ho vzbudil i v ní. Po tom proslovu to bylo jako nátlak, jako bych se jí před očima všech přítomných ptal, proč se zrovna ona nehlásí.

Jestli teď kvůli tomu, že se přihlásila, zemře, nebo bude mít trvalé následky, bude to moje vina.

Cítím to břímě na ramenou, jako bych na nich nesl tíhu celého světa.

Před sebou zaslechnu hlasy. Asi dva tucty lidí stojí pod šedou nafukovací skluzavkou, kterou jsme včera spustili od dveří do kabiny.

„Je to naše jídlo!“

Tenhle hlas znám – ten opilý moula ze sedadla 2D. Stojí pod skluzavkou, křičí a odstrkává ostatní.

„My jsme si za to zaplatili.“ Výhružně namíří prst přímo do tváře muže, který postává nejbliž. „Jídlo v první a business třídě jsme si zaplatili, bylo v ceně *našich* letenek. Snězte si to, co pro vás měli v turistické. Slyšel jsem, že to skončilo někde na dně jezera.“

Aspoň nemusím přemýšlet o tom, co budu dělat dál. Je příjemné, že někdy za člověka rozhodnou okolnosti.

Beze slova se protlačím davem.

„Ty,“ štěkne 2D a ušklibne se. Praštím ho pěstí do obličeje.

Skácí se pozadu na nafouklou skluzavku, napůl se odrazí zpátky a znovu dopadne na záda. Ale hned se zvedá, vrhá se na mě a promáchne pěstí dobrého půl metru přede mnou. Dám mu další ránu a tentokrát přepadne přes okraj skluzavky na zem.

Každý pohyb mě bolí, ale zároveň je to báječný pocit. Od svých deseti let jsem nikomu nedal pěstí a doufám, že už nikdy nebudu muset, ale stojí to za to.

2D mě ze země probodává pohledem. „Až tohle skončí, postarám se, aby tě zavřeli za ublížení na zdraví.“

„Vážně? A jak?“

„Mám dva tucty svědků.“

„Opravdu?“ Ohlédnu se na zástup lidí. Někteří se usmívají, jiní tiše krotí hlavou.

„A taky mám důkaz,“ řekne 2D a ukáže na svůj krvácející nos.

„Důkaz čeho? Že jsi byl v letadle, které se zřítilo?“

Otočím se k Jillian, která na mě valí oči. „Kolik jídla zbylo?“

„Něco málo. Nevím přesně.“

„Začněte ho vynášet ven. Vezměte si s sebou dva lidi, aby vám s tím pomohli.“

Několik dobrovolníků vykročí vpřed, ale já je zastavím. „Moment. Musíme zůstat tady dole. Letadlo by mohlo být nestabilní. Necháme Jillian, aby přinesla jídlo a pak ho spravedlivě rozdělíme, ano?“

Ozve se tlumené mrmlání, ale nikdo neprotestuje nahlas. Možná proto, že jsem právě zdánlivě bez příčiny rozbil nos úplně cizímu člověku.

Za mými zády se Jillian a dva muži pokoušejí vyškrábat nahoru po skluzavce. Zdá se zbytečné stavět žebřík, když nás určitě už brzy najdou záchranáři, ale jestli to neuděláme, dřív nebo později si tady někdo ublíží. Potichu si s těmi třemi promluvím o tom, co by se dalo použít – cokoli od zavazadel po servírovací vozíky. Dohodneme se, že to bude další priorita, hned poté co se všichni nasnídají.

Ale co dál? Dav tu pořád postává, jako kdyby čekali pod pódiem na nějakém koncertě. Potřebujeme opravdovou pomoc. Záchranu.

„Má tady někdo funkční mobil?“ zeptám se.

A lidé kolem mi odpovídají.

Nemám signál.

Vybitá baterie.

Zkouším to celou noc, ale nic.

Už jsem se ptal, nikomu nefunguje.

To je zvláštní. Ne, je to neuvěřitelné. Po tvrdém přistání kdesi uprostřed Anglie se mezi dvěma stovkami lidí nenajde ani jeden s funkčním mobilem? Něco je špatně.

Zdá se, že nejsem sám, komu to vrtá hlavou. Muž v tričku s logem seriálu *Pán času*, džínách a tvídovém saku předstoupí a řekne: „Tak-

že je asi jasné, co se stalo, ne?“ Odmlčí se, aby si získal pozornost ostatních. „Začalo to. Třetí světová. Zničili telekomunikace, veškeré elektronické sítě. Začala invaze, proto se nikdo nemá k tomu, aby nám pomohl. Mají teď větší starosti než hledat nějaké letadlo.“

Z davu zaznívají povzdechy, posměch, ale i hlasy plné obav. Zavality, holohlavý chlapík v černém svetru a s malými kulatými brýlemi na nose zaujme postoj oponenta a pomalu, s tónem profesora dusícího u zkoušky svého nejméně oblíbeného studenta, prohlásí: „Tohle je, drahý pane, tak divoká spekulace, že to snad není ani k smíchu.“

„Opravdu?“ opáčí fanoušek *Pána času*. „Co vy o tom víte?“

„Vlastně docela hodně. Dřív jsem pracoval pro Northrop Grumman.“

„Vážně? No a?“

„Kdyby skutečně vypukla třetí světová válka, slyšeli bychom výbuchy. Nad hlavou by nám létala letadla. Možná bychom z dálky slyšeli i rachot tanků a obrněných transportérů. A navíc pochybuju, že by třetí světová válka vypukla zrovna v Anglii.“

„Možná si Anglii nechávají na konec. Je to perfektní předmostí pro invazi do kontinentální Evropy – to už nám historie jasně ukázala.“

„To ano,“ odpoví chlapík z Northrop Grumman. „A právě proto ji za posledních skoro tisíc let nikdo nedobyl.“

„No jo, ale možná to je válka úplně jiného druhu. Vy lidi vždycky předpokládáte, že další válka bude stejná jako ta předchozí, že zase budou po zemi jezdit tanky a vzduchem létat bombardéry, ale teď už jsou mnohem mocnější zbraně moderní technologie. Uvrhli celou zemi zpátky do doby kamenné. A teď budou čekat, dokud ji

sami nezačneme opouštět. Až pak přistoupí k samotné invazi. Nejspíš nás dostali sérií elektromagnetických pulzů. To by vysvětlovalo, proč spadlo letadlo, a taky ty mobily.“

„To jistě ne, pane,“ namítne ten z Northrop Grumman povýšeně. „Elektromagnetický pulz by nezničil mobilní telefony, ale poškodil větší kusy elektroniky. A já tu viděl člověka s funkčním notebookem.“

Padesátnice v mikině New York University se přihlásí o slovo. „Internet vypadl už během letu. Četla jsem si e-mailly. Ale to bylo dobrou hodinu předtím, než se letadlo zřítilo.“

„Pravda,“ přizvukuje vysoký muž po jejím boku.

„Možná je to jen problém se satelity.“

Northrop Grumman se otočí na tu ženu. „Pravda, porucha satelitů by mohla souviset s tím, že jsme se zřítili, ale nevysvětlovala by to, že tady nikdo nemá signál. Mobily se připojují k pozemním vysílačům – samozřejmě kromě těch satelitních. Jediné, co můžeme s jistotou konstatovat, je to, že všechny základnové převodní stanice v této oblasti jsou mimo provoz.“

„Anebo tady žádné nejsou,“ prohlásí *Pán času*. „Možná vůbec nejsme v Anglii.“

Tohle mi připadá jako zajímavá myšlenka.

Znovu se ozve dáma z NYU. „Na monitoru ale bylo vidět, že už letíme nad Anglií – viděla jsem to.“

„To je možné,“ zamyslí se Northrop Grumman. „Pokud v letadle došlo k selhání navigačních systémů a zároveň byla přerušena veškerá komunikace s okolím, pak by se na monitoru zobrazoval pohyb po původní trase. Naše poloha by se totiž dala vypočítat jenom podle rychlosti a doby letu.“

„Ale to bychom potom mohli být kdekoliv!“ ozve se ustrašený hlas.

„Klidně třeba v Grónsku. Zima je na to dost.“

„Anebo na Islandu, případně na nějakém jiném ostrově u pobřeží Anglie. Třeba i neobydleném.“

„Nikdy nás nenajdou.“

Přistoupí ke mně jedna starší paní. „Co si myslíte vy?“

Najednou se všichni dívají na mě.

„Já myslím...“ *Co si vlastně myslím?* Chvilku o tom přemýšlím a nakonec řeknu, co se mi hlavou honilo posledních pár minut. „Myslím, že určitě budeme moudřejší, až se dostaneme do kokpitu. Počítače, nebo v lepším případě piloti nám snad řeknou, kde jsme. A možná nám něco z komunikačního vybavení letadla pomůže přivolat pomoc.“

Je to sice jako plácnutí do vody, jako předstírat, že odpověď na všechny naše otázky se nachází za zamčenými dveřmi jen pár metrů od nás, ale kupodivu to zabere. Zástup se uklidní. A když se po skluzavce začne z trupu letadla snášet jídlo, lidé ztratí o spekulace zájem. Všichni dostanou poloviční porce jídla a vrátí se k teplým přikrývkám a hořícímu ohni.

„Do toho kokpitu se nedostanete.“

Otočím se a zjistím, že jen chlapík z Northrop Grumman zůstal stát až neobvykle blízko za mými zády.

„Proč myslíte?“

„Je zabezpečený. Po jedenáctém září se vylepšilo zabezpečení pilotní kabiny u všech letadel, zvláště u dálkových letů. To už byste se snáz dostal do Fort Knox.“

„A co okénka?“

„To samé. Snesou prakticky jakýkoli náraz, a to i při vysokých rychlostech.“

Ten chlap na mě pořád zírá, skoro jako by na něco čekal. Asi by mi chtěl říct ještě něco. Chvilí čekám, ale pak to nevydržím. „Co navrhuje?“

Přistoupí ještě blíž a ztiší hlas tak, že skoro šeptá. „My se tam nedostaneme, ale jestli je někdo z nich naživu, mohl by otevřít zevnitř. Je to naše jediná naděje. Jsme tu nějakých dvanáct hodin – pořád je možné, že aspoň jeden z pilotů přežil a je jenom v bezvědomí. Zkusme je probudit, aby nám otevřeli.“

„To zní rozumně. Takže musíme udělat co největší kravál.“

„Přesně tak. Ale tohle je důležité, pane...?“

„Stone. Nick Stone.“ Napřáhnu ruku a on ji rychle stiskne.

„Bob Ward. Musíme zajistit, abychom to byli my – anebo někdo, komu můžeme důvěřovat –, kdo se do toho kokpitu dostane jako první.“

Někdo, komu můžeme důvěřovat. V duchu si hned vzpomenu na ty tři muže, kteří se mnou včera v noci plavali k trupu letadla... a na Harper. Jak na tom asi je? Žaludek se mi svírá obavami.

„Proč?“ zeptám se ve snaze soustředit se na aktuální problém.

„Protože uvnitř pilotní kabiny je trezor plný zbraní. Kdyby se dostaly do nesprávných rukou, mohlo by se tohle naše provizorní tábořiště stát dost nebezpečným místem.“ Významně se ohlédné ke skluzavce, k místu, kde šel k zemi ten křikloun z 2D.

„Souhlasím.“

„Tak se do toho pustíme?“ Bob už se šourá ke skluzavce. Zdá se, že si to náramně užívá.

S pomocí několika cestujících se dostaneme do letadla, kde Jillian v chodbičce hned za kokpitem třídí potraviny.

„Jak to vypadá s jídlem?“ zajímám se.

„Tohle je všechno, co zbylo.“

„Fajn, odpoledne to začneme nějak řešit. Mohla byste odnést dvě porce k jezeru? Jednu pro doktorku a jednu pro Harper. A pamatujete si ty tři muže, co mi včera v noci pomáhali u jezera?“ Přikývne. „Dobrá, můžete je poprosit, aby sem za námi přišli?“

„Jasně.“

„A taky jsem se chtěl zeptat, jestli znáte jména pilotů.“ Možná pomůže, když na ně budeme volat jménem. „A vůbec, neměla byste nějaký seznam cestujících a členů posádky?“

Jillian mi řekne jména obou pilotů a dá mi několik secvaknutých listů se seznamem pasažérů. Rychle je prolistuju; vidím své vlastní jméno, pak Harper Laneovou a svou nemesis z 2D: Graysona Shawa. Sabrina Schröderová seděla na 11G v business třídě. Těkám očima dál... Yul Tan, ten Asiat s notebookem, co v noci nechtěl opustit letadlo, sedalo 10B. Podívám se uličkou a nevěřím svým očím: Ten člověk tam pořád sedí, buší do klávesnice a jeho vyzáblou tvář ozařuje světlo monitoru. Buď má ten počítač prvotřídní baterie, nebo si přes noc trochu odpočinul, což se mi zdá nepravděpodobné. Vypadá vyčerpaně a taky dost rozrušeně. Něco mi na něm nesedí, ale nemám ani zdání, co to je.

„Můžeme, pane Stone?“ zeptá se Bob.

„Jo, a říkejte mi Nicku.“

Nic. Zkoušeli jsme dělat kravál. Zkoušeli jsme se do kokpitu probourat z toalety pro první třídu. Vrátili jsme se na zem, které se příd' letadla teď už dotýkala – přes noc mezi stromy trochu pokleslo –, a podívali jsme se dovnitř okénky, která nebyla úplně popraskaná. Viděli jsme tři členy posádky, ale ani jeden z nich se nehýbal. Nedo-

kážeme posoudit, jestli dýchají. V pěti lidech – já, Bob a ti tři plavci – jsme se celé hodiny marně snažili a já už jsem vyčerpaný.

„Musím si odpočinout, lidi,“ řeknu. „Jdu k jezeru. Kdybyste se tam nějak dostali, dejte vědět.“

„Mohl byste si odpočinout tady, Nicku,“ zavolá na mě Bob, ale to už sestupuju z provizorního žebříku na zem a odcházím, jako bych ho neslyšel. Pravda je taková, že se chci podívat na Harper. Už je něco po poledni a já na ni pořád musím myslet. Dělán si starosti, ale je v tom ještě něco jiného – prostě mi nejde z hlavy. A tak mizím v hustém lese a předstírám, že Bobovo volání neslyším. Ten chlap se jen tak nevzdává.

Cestou zpátky k jezeru přemýšlím, proč se k nám ještě nedostali žádní záchranáři. I kdybychom se zřítily v nějaké odlehlé části Anglie, určitě by se náš oheň dal najít na satelitních snímcích oblasti, nebo by nás podle dýmu našly vrtulníky. Anglie je větší, než na mapách světa vypadá, ale je to zároveň vyspělá země se spoustou moderních technologií, kterým by havárie letadla jen tak neunikla. Rozhodnu se, že si s tím do zítřejšího rána nebudu lámat hlavu – stejně s tím teď nemůžu nic moc dělat. Prozatím je třeba soustředit se na ty, kteří přežili. Pro některé z nich by teplo, jídlo a lékařská péče mohly být otázkou života a smrti.

Po mém pravém boku najednou zaslechnu zvuk praskajících větviček. Ohlédnu se a spatřím 2D – Graysona Shawa. Stojí čtyři metry ode mě a v rukou svírá klacek o velikosti kyje. Šklebí se na mě rozbitými ústy a mezi zuby má krev.

Nejsem ozbrojený, všechno mě bolí až moc na to, abych se dal na útěk, a jsem příliš unavený, než abych se s ním pral. Tohle bude zajímavé.

Kapitola osmá

Harper

Včera v noci jsem porodila nosorožce. Ale ne jen tak ledajakého. Těhotnou samici nosorožce, která čekala dvojčata. A měla tři rohy. Spoustu rohů. Porodila jsem dvojtěhotnou, trojrohou nosorožčici. Aspoň se tak cítím.

Jsem ráda, že dýchám, ale stejně mi není úplně příjemné, že každý nádech tak příšerně bolí. Budu tu ležet, dokud to nepřestane. Ale má to i své klady: Asi za tu dobu shodím pár kilo. Vůbec nemám chuť k jídlu a nechci ani myslet na to, jak strašně by bolelo něco pozřít.

Představuju si, jak se ze samoty toho příkrývkového zámotku u ohniště vymotám. Bude ze mě štíhlejší, veselejší a zcela zdravý člověk; jako fénix znovuzrozený z popela, připravený roztáhnout křídla, rozletět se nad jezerem a vykřičet do světa ten nádherný pocit svobody. A pak se zas vrátím ke svému starému mizernému životu.

Musím odpočívat a čekat, až mi narostou ta křídla.

Stavila se u mě doktorka. Je o dost odměřenější, než si ji pamatuju ze včerejší noci. Suchá, věčná, vlastně docela nepříjemná. Ale ačkoli v jednání s pacienty trochu pokulhává, své práci očividně rozumí. A taky mi řekla, co je nového. Když mě včera vytáhli z vody, dala mi nějaké prášky proti bolesti – nevzpomínám si na to, ale říkala, že mě mohly omámit a vyvolat zvláštní sny. (Raději jsem se jí nezmiňovala o té samici nosorožce ani o fénixovi, protože mi ani jeden z nich nepřípadal pro další léčbu podstatný.)

Doktorce dělá největší starosti moje noha, kterou jsem si o něco v trupu letadla ošklivě rozřízla. Obvázala mi ji, ale říkala, že ji bude pravidelně kontrolovat.

Ze včerejší noci si toho moc nepamatuju, ale vybavuju si tu euforii ze záchrany lidského života, zvláště ze záchrany těch dětí, které jsem sama vynášela ven. A pak taky chlad, Nickovo objetí... a pak už nic.

Znovu se probouzím. Je mi hůř. Prášky proti bolesti přestaly účinkovat. Nick mi poslal jídlo, ale nemohla jsem ho pozřít. Tak jsem ho dala někomu jinému. Musím spát.

Před pár minutami jsem viděla kolem ohně projít malou, tak dvannáctiletou Indku v tričku z Disney Worldu.

To mi udělalo tak dobře, že jsem se dokázala postavit na nohy a dokonce vyrazit na průzkum. Pravá noha bolí jako čert a pokaždé když na ni došlápnu, bolest mi vystřelí do celého těla, ale po pár krocích se na to dá zvyknout.

Vestoje mě všechno bolí o hodně víc, než když jsem ležela, ale chci něco dělat, abych pomohla ostatním.

Většina lidí posedává v hloučcích kolem ohně. Někteří nosí z lesa další větve a klacky a přikrmují s nimi slábnoucí plameny. To mi připadá jako docela rozumný nápad, a tak vyrazím po větvemi umetené pěšinou mezi stromy.

Najednou z hlubiny lesa, možná tak na třicet metrů, zaslechnu hlas, který dobře znám. A nemám ho ráda.

„Neboj se, takhle to nebude,“ říká Grayson svým obvyklým, nenávislivým, povýšeným hlasem. „Srovnáme se, když to budeš čekat ze všeho nejmíň.“